

Šolske tiskovine

odobrene po dež. šolskem svetu
ter vse tiskovine za obrtne nadaljevalne šole po naj-
novejših predpisih priporoča tvrdka

Dragotin Hribar v Ljubljani.

Naš denarni zavod.

Geslo: Kar plodonosno naložim,
v pomoč le sebi podarim.

Hranilnica in posojilnica Učiteljskega konvikta v Ljubljani,
registrovana zadruga z omejenim jamstvom.

Vplačuje in izplačuje se vsak četrtek od 11.—12. ure dopoldne in
vsako soboto od 5.— $\frac{1}{2}$ 7. ure zvečer ali pa vsak dan potem poštne
nakarnice ali c. kr. poštne hranilnice (čekovni račun št. 866.312). Za
drugače storjena vplačila zadruga ni odgovorna.

Sprejem hranilnih vlog po 4:32%, oddaja posojil na osebni kredit po
določenih rokih vračevanja (glej spodaj) proti zadostni varnosti. Za
tako velja: vsaj eden dober porok in plačnik, zastava premičnin,
zemljišč in vknjiženih terjatev, predznamba na plačo ali penzijo.

Prošnje za posojila brezplačno proti vpošiljati 20 h v poštinih
znamkah za frankaturo. Tudi prošnjam za posojila naj se priloži poštna
znamka za 20 h za dopošiljatev rešitve.

Vsake 100 K posojila (dva pasivna deleža) se vrača po načinu:

A	v 12 mesečnih rokih, in sic. 11 rokov à 9 K — h, 12. rok 4 K 73 K
B	» 18 » » » 17 » » 6 » — » 18. » 3 » 56 »
C	» 24 » » » 23 » » 4 » 50 » 24. » 4 » — »
D	» 38 » » » 37 » » 3 » — » 38. » — » 66 »
E	» 46 » » » 45 » » 2 » 50 » 46. » 1 » 81 »
F	» 60 » » » 59 » » 2 » — » 60. » — » 70 »
G	» 70 » » » 69 » » 1 » 75 » 70. » 1 » 42 »
H	» 85 » » » 84 » » 1 » 50 » 85. » 1 » 26 »

Zadružni lokal je v Ljubljani, Komenskega ulice št. 17.

„Kje dobiti denarja?“^{*)}

Dne 3. decembra t. l. dobim pismo od cenjenega
uredništva »Učiteljskega Tovariša«, ki je priobčeno v tem
listu dne 8. decembra pod gorenjim naslovom, v katerem
članku sledi urednikovem pismu moj odgovor. Jedro ured-
nikovega lista je vprašanje: »Ali bi se ne dalo obremeniti
naših denarnih zavodov z nekakšnim šolskim davkom, ki
bi služil v pokritje učiteljskih plač?«

Jedro mojega odgovora je pa bilo (glej št. 49. tega
lista): Obdačenje vseh teh (namreč denarnih zavodov)
rezervnih fondov, ki služijo sicer po imenu v
pokritje mogočih izgub teh podjetij, ne bi bila
nikakršna krivica. Te prihranjene zaloge niso
namreč last nobene fizične osebe. Zaradi tega
bi tudi davek, ki naj bi se zlasti naložil na
obresti, ki jih dajejo rezervni fondi, ne obtežil
nobene fizične osebe.

Na ta moj nasvet je prinesel »Slovenski Narod« dne
14. decembra sledečo zahvalo: »V zadnji številki »Učiteljskega
Tovariša« je priobčeno pismo uredništva, poslano ravnatelju
Lapajnetu, in njegov odgovor. Gosp. urednik prosi namreč
Lapajnetu, naj bi premišljal, kje bi mogla dobiti dežela
sredstva, da bi izboljšala učiteljem plače. Lapajnetov odgovor

^{*)} Dolžni smo svojemu sotrudniku, da objavljamo to pojasnilo.
Uredn.

je tak, da človek ne ve, ali bi se smejal ali jezil, ko ga
bere. Po svoji navadi dela zase reklamo, ko opozarja čita-
telje na izkazano mu zaupanje. Niti v eni točki pa ne
odgovarja danemu vprašanju. Učiteljem pač svetuje, naj si
izboljšajo gmotno stanje s postranskim zaslužkom. Zato nam
pač ni treba Lapajnetovega sveta. Žal, da nimamo vsi toliko
prostega časa za postranski zaslužek kot on. Gotovo je
edini učitelj na Kranjskem, ki ima samo 7 ur pouka na
teden. — Postranske dohodke naj si prislužijo učitelji med
drugim tudi z orglarstvom i. t. d. Mož, za katerega se tako
krepko zavzema dr. Šušteršič, pač meni, da bi učitelji bili
tudi lahko mežnarji. Res, hvaležni mu moramo biti za take
nasvete. G. urednik v svojem pismu sam omenja, da bi
bilo deželi mogoče iskati fonda za izboljšanje učiteljskih plač.
Denarni zavodi naj bi se namreč obremenili s šolskim
davkom. S tem se previdni Lapajne ne strinja. Saj je sam
predsednik takega zavoda in boji se, da bi mu odpadlo
nekaj novcev; zakaj za svoj žep zna izvrstno šteti. Dopis
konča z besedami: »Razpravljajte še dalje o tem vprašanju
in izpodbujajte učiteljska društva, da bi v tem smislu vlagala
prošnje in spomenice na postavodajalne korporacije«. Čemu
torej toliko besed, ker skrb in delo končno prepusti drugim?«

Ker je v tej kritiki neresnica, da bi se jaz z ured-
nikom »Uč. Tov.« gledé obremenjenja denarnih zavodov z
novim šolskim davkom ne strinjal, sem poslal »Slovenskemu
Narodu« v tej točki kratek popravek. Ker ga pa »Slov.
Narod« do danes ni še objavil, se opravičujem s tem v tem
cenjenem listu. »Slov. Narod« ima le toliko prav, da bi jaz
kot posojilniški predsednik ne smel tega priporočati, da bi
posojilnice dobile nov davek. Da sem pa v kljub temu nov
šolski davek od strani denarnih zavodov priporočal, to izpri-
čuje, da sem jaz v prvi vrsti učitelj in šele v drugi vrsti
posojilničar, in to v kljub temu, da letos le 7 ur na teden
poučujem. Zakaj tako malo?

Domača učiteljska konferenca, kateri gre o tej zadevi
po starem šolskem redu (po novem le deloma) prva beseda,
je na predlog tovariša g. dr. Romiha tako odločila, kar
je tudi c. kr. okrajni šolski svet potrdil, ker ima letos
tukajšnja meščanska šola dovolj učnih oseb, ker še jaz v
tem trenutku nisem v pokoju. Da pa nisem upokojen še
kakor so želeleli v Ljubljani, zato gre res zahvala poslancu
dr. Šušteršiču, ki me je v prvi vrsti branil v državnem in
deželnem zboru. Opomniti pa moram, da so bili v to napro-
šeni vsi slovenski poslanci, klerikalni in liberalni. Gledé
mojih političnih nazorov pa ves svet ve, da ne pripadam
ne k eni ne k drugi stranki in da le želim in na to delujem,
da bi se Slovenci sprijaznili. Kar se tiče stvarne kritike
mojih nasvetov, kako bi si učitelji začasno izboljšali svoje
gmotno stanje, moram konstatirati, da sem glede postranskih
zaslužkov omenjal »orglarstvo« kot zadnjo točko, o
»mežnarstvu«, ki je itak po zakonu prepovedano, pa seveda
nisem govoril. To podtikanje je zlobnost dopisnikarjeva,
kakor je tudi očitanje, da skrbim izvrstno za svoj žep; saj
dopisnik sam dobro ve, da drugega imetja nimam kakor
pet preskrbljenih otrok in list »Slovensko Zadrugo«, s
katerim delam s tem reklamo, da bo imel dopisnik v
»Narodu« res zopet priliko, očitati mi, da delam zase reklamo,
kakor je to zadnjič storil.

Iv. Lapajne.

V Krškem, 17. decembra 1905.